

It Doesn't Cost You Anything

"Please, come in to my house. Would you like a cool drink? How about something to eat?"
 "Thank you very much. I am quite thirsty and hungry."

The two men strike up a conversation and the homeowner soon realizes that the other man is in dire straits.

"Please, I would like you to join me this Shabbos. I am having a few guests, and I think that you will enjoy the company."
 "Thank you so much."

The guest arrives shortly before Shabbos and finds a house full of guests. Each one enters very hungry, and leaves happy and satisfied.

"Thank you very much, sir. I enjoyed your hospitality tremendously."
 "I enjoyed having you as my guest. Please come again. All of the people that you see here are regular guests in my home. You can join us any time that you like."

And so, the man becomes a regular guest at the home of his generous benefactor. One day, the homeowner's son asks his father a pointed question.

"Abba, we have so many guests. Are you ever afraid of not having enough money to feed all of them? You also have to support our family. You never seem to worry about *parnassa* (livelihood) at all. What is your secret?"

*The father listens carefully. He sees the opportunity to teach his son an important principle in *emunah*. And so, he begins telling him a story.*

"Avi, at one time I worked for a very big company. I was a member of the salary budget committee. We had the responsibility of deciding how much money to allocate to each department in the company. Once a year, we had a big meeting. We would review each department. Some departments had more employees, some had less. We allocated the yearly budget to each department-head according to the number of employees and their salaries. One who had more

employees got more money; one who had fewer employees got less. The budget that the department-head received was not his money. It was the company's money, put in his custody, to pass on to the employees."

"I see, Abba."

"That is the way it is in our home. We have many poor people who are dependent upon us. They are compared to the employees in the company. We are like the department-head. Hashem commands us to take care of them. 'If there shall be a destitute person among you... you shall not harden your heart or close your hand to your destitute brother. Rather, you shall open your hand to him' (Devarim 15:7,8). The Mishna also teaches us, 'The door of your home should be opened wide. You should treat poor people as if they were members of your family' (Pirkei Avos 1:5). Hashem could not possibly obligate a person to fulfill a mitzvah without giving him

the means to do it. From where do we get the money to feed the poor people? Once a year, on Rosh Hashanah, Hashem decides how much *parnassa* our family will receive. The more people that we support, including poor people, the more *parnassa* He must budget to us. The company fol-

lowed the same principle. The *parnassa* is not our money. He just leaves it in our custody to pass on to those in our 'department.'"

"Abba, you really have a lot of *emunah*. How do you give so easily and freely? Do you have any tips to help me strengthen my *emunah*?"

"The Dubner Maggid has a very powerful piece of advice, Avi. We should conduct ourselves as the people did in the times of the Beis HaMikdash. A farmer had to give *maaser* (one tenth of his crop) to the Levi. Once the farmer piled up his produce and smoothed out the pile, it became forbidden to eat. It was called *tevel*. He first needed to set aside the *trumah* for the Kohen and the *maaser* for the Levi. Only then, was he allowed to eat the rest. When the Levi came to take the *maaser*, the farmer had no problem giving it to him. 'Here it is, waiting for you. Please take it.' That is how we should conduct ourselves with our *parnassa*. As soon as we receive money, we should set aside a portion for poor people. Then when they come to ask for money, we

have no problem giving. We pull out the *tsedaka* envelope and say, 'Here is your money. Please take it.'"

"That is wonderful, Abba. I hope to reach your level of *emunah*, and also have a house full of guests."

"May Hashem grant your wish, Avi."

Kinderlach . . .

We are all department-heads in Hashem's company. We have a budget. How big is our budget? As big as the number of people that we are responsible for. If we take more people into our department, our budget will grow. Our department is the chessed department and our employees are the poor people that we care for. Why should we close our hand to them? Why should we refuse to give them money from the budget? It is not our money anyway. It does not cost us anything. Rather, we should generously open our hand and give Hashem's money to them.

*Based on a parable of the Dubner Maggid.

A Pure Heart

The end of the parasha recounts the laws of the *Shalosh Regalim* (Three Pilgrimage Festivals). Nowadays our *tefillos* (prayers) substitute for the service in the Beis HaMikdash. "Purify our hearts to serve you in truth" is a phrase mentioned in the prayers of these days. We serve Hashem by doing mitzvos. We can have many thoughts on our mind at the time we perform a mitzvah. We ask Hashem to make all of our thoughts and intentions only for the sake of His Holy Name. The mitzvah should be done totally for His sake.

A similar idea is expressed earlier in the parasha. "Do the good and straight (act) in the eyes of Hashem your G-d" (Devarim 12:28). Rashi relates that *tov* (good) is in eyes of Heaven, and *yashar* (straight) is in the eyes of man. The Maharal explains that *tov* refers to something that is intrinsically good, although it may not look that way to the outside world. However, Hashem sees into a person's heart and knows if the act is truly good.

Kinderlach . . .

"A poor person is coming this way, asking for tzedaka. I hope he doesn't see me. Oh well. He saw me. Here he comes." "I'm collecting for ..." "Okay, okay. You don't have to explain. Here's your tzedaka. Bye." Is that leiv tahor (a pure heart)? Did you do that mitzvah with only the purest intentions? How should we give tzedaka to poor people? With a smile. "Thank you sir, for bringing me a big mitzvah!"

והגדת לבנו

פרשת ראה

שייך לו – היה זה הכסף של החברה, שהופקד בידו כדי שיעבירו לעובדים."
"הבנתי, אבא."

"כך הוא הדבר בביתנו. יש לנו הרבה עניים הנתמכים על ידינו. הם משולים לעובדי החברה. ואנו משולים למנהל האגף. ה' ציווה אותנו לדאוג לפרנסתם. "כי יהיה בך אביון... לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך מאחיר האביון. כי פתוח תפתח את ירך לו (דברים ט"ו, ז-ח). גם המשנה מלמדת אותנו כך: 'יהי ביתך פתוח לרווחה ויהיו עניים בני ביתך' (פרקי אבות א', ה). ה' לא יכול לחייב אדם לקיים מצווה בלי שיתן לו את האמצעים לעשות זאת. מאיפה יהיה לנו כסף להאכיל את העניים? פעם בשנה, בראש השנה, מחליט ה' כמה כסף תזכה משפחתנו לקבל. ככל שיהיו יותר אנשים הנתמכים בנו, כולל עניים, כך עליו (כביכול) 'לתקצב' לנו יותר. החברה נהגה על פי אותו עקרון. הכסף איננו שייך לנו. ה' משאיר אותו ברשותנו על מנת שנוכל להשתמש בו למען אלה הנמצאים ב'אגף' שלנו."*

"אבא, יש לך אמונה חזקה. כיצד אתה יכול לתת בקלות כה רבה ובנדיבות כזאת? האם תוכל לייעץ לי עצה כדי שאוכל גם אני לחזק את אמונתי?"

"למגיד מדובנא היתה עצה חזקה מאוד, אברימי. עלינו לנהוג כפי שנהגו האנשים בזמן שבית המקדש היה קיים. כל איכר היה צריך לתת מעשר מיבולו ללוי. לאחר שהאיכר היה עורם את היבול ומחליק את הערימה, אסור היה לאכול ממנו – הוא היה ל'טבל'. מערימה זו היה עליו להפריש תרומה לכהן ומעשר ללוי. ורק אז מותר היה לו לאכול את השאר. כאשר הלוי היה בא לקחת את המעשר, האיכר לא התקשה לתת לו אותו: 'הנה הוא ממתין לך - אנא, קח את חלקך'. וכך עלינו לנהוג עם הכסף שברשותנו. מיד כאשר אנו מקבלים אותו, עלינו להפריש ממנו חלק לעניים. ואז, כאשר הם באים לבקש תרומות, אין לנו שום קושי לתת. אנו מוציאים את מעטפת הצדקה ואומרים: 'הנה הכסף שלכם - אנא, קחו את חלקכם.'"
"נהדר, אבא. אני מקווה להגיע לרמת האמונה שלך, וגם כך לנהל בית מלא אורחים."
"יהי רצון שימלא ה' משאלות לבך, אברימי."

ילדים יקרים...

כולנו ראשי אגפים בחברה של הקב"ה. יש לנו תקציב. מהו גודל התקציב? כגודל האנשים שאנו אחראים עליהם. אם נקבל עוד אנשים לאגף שלנו, יגדל התקציב. האגף שלנו הוא אגף החסד, והעובדים שלנו הם העניים שאנו מטפלים בהם. מדוע שנאמץ (נסגור) את ידינו להם? מדוע שנסרב לתת להם כסף מהתקציב? אין זה כספנו ממילא, ולכן אין זה בא על חשבוננו. אלא, עלינו לפתוח את ידנו בנדיבות, ולתת להם את כספו של הקב"ה.

*מבוסס על משל של המגיד מדובנא.

לב טהור

בסוף הפרשה נזכר עניין שלוש הרגלים. כיום התפילות שלנו תופסות את מקום העבודה בבית המקדש. "וטהר לבנו לעבדך באמת" הוא ביטוי הנמצא בתפילות ימים אלה. אנו עובדים את ה' ע"י קיום מצוות. הרבה מחשבות יכולות לעלות במוחנו כאשר אנו מקיימים מצווה. אנו מבקשים מה' שכל מחשבותינו וכונותינו יהיו רק לשמו הקדוש - שהמצווה תיעשה למענו בלבד.

רעיון דומה מופיע קודם לכן בפרשה. "כי תעשה הטוב והישר בעיני ה' אלוך" (דברים י"ב, כ"ח). רש"י אומר ש"טוב" זה בעיני שמיים, ו"ישר" זה בעיני אדם. המהר"ל מסביר ש"טוב" מתייחס למשהו שהוא טוב מעיקרו, אף על פי שאולי הוא לא נראה לנו כטוב. אך ה' רואה מה נעשה בלבו של אדם ויודע אם המעשה הוא אכן טוב.

ילדים יקרים...

"אני רואה עני אחד מתקרב, מבקש צדקה. אני מקווה שהוא לא יראה אותי. אוי, הוא כן ראה אותי. הנה הוא מגיע." "אני אוסף כסף עבור..." "טוב, בסדר, בסדר. אתה לא צריך להסביר. הא לך כמה מטבעות." האם זה לב טהור? האם עשית מצווה זו רק מתוך הכוונות הטהורות ביותר? כיצד עלינו לתת צדקה לעניים? עם חיוך? תודה לך, על שנתת לי לקיים מצווה גדולה!"

לא על חשבוננו

"בוא, היכנס אלי הביתה. האם אתה רוצה משקה קר? או אולי משהו לאכול?"
"תודה רבה לך. אני אכן רעב וצמא מאוד."

שני האנשים משוחחים, ובעל הבית מגלה עד מהרה שהאדם השני נמצא במצב קשה מבחינה כלכלית.

"אשמח אם תבוא אלי לשבת. יהיו לי כמה אורחים, ואני חושב שתיהנה מהם."
"חן-חן לך."

האורח מגיע זמן קצר לפני שבת ומוצא בית מלא אורחים. כולם מגיעים רעבים מאוד, אבל כאשר הם עוזבים את הבית, הם שבעים ושמחים.

"באמת תודה לך, אדוני. נהניתי מאוד מהאירוח."

"נהניתי לארח אותך. אנא, בוא שוב. כל האנשים שאתה רואה כאן הם אורחים קבועים אצלי בבית. אתה יכול להצטרף אליהם בכל זמן שתרצה."

וכך, האדם נעשה גם הוא לאורח קבוע בביתו של מיטיבו. יום אחד, שואל בנו של בעל הבית את אביו שאלה 'לעניין'.

"אבא, יש לנו כה הרבה אורחים. האם אינך מפחד שלא יהיה לך די כסף כדי להאכיל את כולם? והלוא עליך גם לפרנס את משפחתנו. נראה שכלל אינך דואג כשהעניין מגיע לפרנסה. מה הסוד שלך?"

האב מאזין בקפידה. הוא רואה כאן הודמנות ללמד את בנו שיעור חשוב מאוד באמונה. הוא פותח בסיפור.

אברימי, פעם עבדתי בחברה גדולה מאוד. הייתי חבר בוועדת המשכורות. היתה לנו הסמכות להחליט כמה כסף לחלק לכל אגף בחברה. פעם בשנה היינו מקיימים ישיבה גדולה, שבה היינו עוברים על כל אגף ואגף. היו אגפים עם עובדים רבים, והיו - עם מעטים. קבענו את ההקצבה השנתית לכל מנהל אגף לפי מספר העובדים ומשכורתיהם. מי שהיו לו יותר עובדים קיבל יותר כסף; מי שפחות - פחות. התקציב שהגיע לידיו מנהל האגף לא היה